

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

• Δόξαι οὐκ παιδείαν πατρός σου καὶ μή ἀπάτη θεομυθευμένης σου • στί-
χων γὰρ χρίτων ἴη τῆ καρυρῆ, καὶ κλεινὸν χρῆσταιν περὶ σὺ τραχύλω. •
(Παροιμία Σολομώντος.)

Ἐκδίδεται κατὰ Ἡμέπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοφράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν 'Αθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- Ἐν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.
- Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεσπάρᾳ.

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΤΕΛΛΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Τὸν σκληρὸν διοικητὴν τῆς Ἑλβετίας Γεσλέρον ἀφήκαμεν εἰς προηγούμενον φυλλάδιον προστάζοντα τὸν Γουλιέλμον νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ βέλος του τὸ μῆλον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε τὰ τετθὴ κατὰ προστάξιν τοῦ τυράννου εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μικροῦ Γέμμη.

Πρέπει νὰ ἰδεύρητε, μικροὶ μου φίλοι, πόσον φιλοστόργως ἀγαποῦσιν οἱ γονεῖς τὰ τέκνα των, διὰ νὰ ἐνοήσητε τί ὑπέφερε τὴν στρατιὰν ἐκείνην ὁ δυστυχὴς Γουλιέλμος ἀκούων τὴν σκληρὰν ἐκείνην προσταγὴν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος μυριάκις ἀψήφισεν τὸν θάνατον ἀδιστάκτως, ὠχρίασε καὶ ἔτρεμεν ἔπεσιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ σκληροῦ Γεσλέρου, καὶ τὸν παρεκάλεσε θερμῶς νὰ φεισθῇ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ νὰ φονεύτῃ αὐτὸν μᾶλλον, παρά νὰ ζητήσῃ ἀπ' αὐτὸν πράγματι τὸ ὁποῖον κἀνεὶς πατὴρ δὲν δύναται νὰ πράξῃ χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς λύπης. Ἀλλ' ὁ τύραννος ἦτο ἀκαμπτος, καὶ ἐπισταξὲ παρעוּתִים νὰ ὀδηγήσῃ τὰ δύο θύματα εἰς τὸν δημόσιον τόπον ὅπου ἔθεσαν τὸ μῆλον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου, καὶ ἀπομακρυναντες ὀλίγον τὸν Γουλιέλμον Τέλλον ἔδωκαν εἰς αὐτὸν τὸ τόξον καὶ τὴν φαρέτραν διὰ νὰ ἐκλέξῃ ὁποῖονδήποτε βέλος ἤθελεν. Ὁ σκληρὸς πάνθρωπος Γεσλέρος ἠθέλησεν ὁ ἴδιος νὰ γείνη μάρτυς τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου θεάματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἠνάγκασε τοὺς κατοικοὺς τῆς Ἑλβετίας νὰ παρעוּתִים, περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς στρατιωτάς του, μὲ τὰ ξίφη γυμνά εἰς τὰς χεῖρας.

Δυσκολώτερον καὶ ὠμότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ προσταχθῆν ὑπὸ τοῦ Γεσλέρου δὲν εἶδον νὰ γίνῃ καὶ ὁ σκληρὸς τύραννος ἐπίστευεν, ὅτι εἰς ἄπαντος τὸ βέλος ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ τὸ μῆλον ἤθελε διαπεράσει τὴν καρδίαν τοῦ Γέμμη· διότι ἡ ἐλαχίστη κίνησις τοῦ παιδίου ἦεν καὶ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ πατρὸς του, καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ δολοφόνον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα περισσώτερον τῆς ἰδίας ζωῆς· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔβαλε τὴν χεῖρά του ἐπάνω εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, καὶ ἐνέπνευσεν ἱκανὸν θάρρος εἰς τὸ παιδίον διὰ νὰ μείνῃ ἀκίνητον. Τὸ βέλος τοῦ Γουλιέλμου, ἀφοῦ δισέσχισε τὸν ἀρ-

ἐκτύπησε τὸ μῆλον χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ὁ Τέλλος περιετύλιξε μὲ τὰς χεῖράς του εἰς τὰς ἀγκύλας του καὶ τὸ κατέβρεξε μὲ δάκρυα. Ἄπειραι κραυγαὶ χαρᾶς ἠκούσθησαν μεταξύ τοῦ λαοῦ εἰς τὸ συγκινητικὸν τοῦτο θέαμα, καὶ ἐνῶ ὁ Γεσλέρος αὐτὸς ἐπλησίασε διὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀπίστευτον ἐκείνην στοργὴν, παρετήρησεν ὑπὸ τὰ ἐνδύματα τοῦ Γουλιέλμου καὶ ἄλλο βέλος, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει κρυφίως.

Ὁ τύραννος ἐξεπλάγη ἰδὼν τὸ φοβερὸν ἐκείνο ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Τέλλου, καὶ τὸν ἠρώτησε τί τοῦ ἐχρειάζετο αὐτὸ τὸ ἄλλο βέλος. « Ἐὰν εἶχον τὴν δυστυχίαν νὰ κτυπήσω τὸ παιδίον μου μὲ τὸ πρῶτον βέλος, » τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Γουλιέλμος ἀτρομήτως, « μὲ τὸ τοῦτο ἤθελον σὲ θανατώσει ἀφεύκτως, διότι τὴν φορὰν ταύτην ἡ χεὶρ μου δὲν ἤθελε τρέμει. » Τοῦτο ἀκούσας ὁ Γεσλέρος ἐφρίξεν ἀπὸ τὴν ὀργὴν του, καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ του προσέταξεν εἰς τοὺς φύλακὰς του νὰ συλλάβωσι τὸν Γουλιέλμον, καὶ νὰ τὸν ρίψωσιν εἰς τὸ δεσμωτήριον· ἀλλὰ μαθὼν, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλβετίας ἐμυρμούριζον, καὶ ἐφοβέριζον, ὅτι ἤθελον λάβει τὰ ὄπλα διὰ νὰ ἐλευθερώσωσι τὸν αἰχμάλωτον, ἐπρόσταξε νὰ ἐτοιμάσωσι παρעוּתִים ἐν πλοιάριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβόηκεν ὁ ἴδιος τύραννος, καὶ ἀπέπλευσεν εἰς τὴν λίμνην Λουκέρνην μὲ τὸν ἀλίσσοδετον αἰχμάλωτόν του, καὶ μὲ πολλοὺς ἐκ τῶν καλλιτέρων στρατιωτῶν του.

Τότε ὁ μικρὸς Γέμμη, τὸν ὁποῖον οἱ φύλακες ἐσπρωξαν ἀπανθρώπως, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης βλέπων, ὅτι ἀπεμακρύνετο ἡ λέμβος, ὅπου εἶχεν ἐμβῆ ὁ δυστυχὴς πατὴρ του· ἀφοῦ δὲ ἐντελῶς τὸν ἔχασεν ἀπὸ τὰ ὄμματά του ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀμίχλης τῆς λίμνης, τὸ γενναῖον τοῦτο παιδίον ἔτρεξεν εἰς τὴν καλύβην των, ὅπου ἡ δυστυχὴς μήτηρ του ἠγνόει ἀκόμη τὸν κίνδυνον τοῦ συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ της, καὶ τῆς ἐξιστόρησεν ὅλα τὰ δυστυχήματά των, καὶ ἤρχισαν νὰ κλαίωσιν ὁμοῦ, καὶ νὰ παρακαλῶσι τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς διὰ νὰ σωθῇ ὁ Γουλιέλμος. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἐνθυμήθη ἡ γενναία ἐκείνη γυνὴ, ὅτι, ὅτε ὁ Τέλλος καὶ οἱ φίλοι του συνελάλουν, ἤκουσεν αὐτοὺς λέγοντας, ὅτι ἐὰν

κανείς ἐξ αὐτῶν διατρέχει κί-δυνον, ἤρκει νὰ ἀνάψῃ εὐθύς μεγάλην πυρὰν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος, καὶ οἱ ἄλλοι ἤθελον τρέξει πάραυτα εἰς βοήθειάν του.

Τῷ ὄντι, εὐθύς ἀφοῦ ἐνύκτωσε, συναθροίσασα μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ξηρᾶ ξύλα καὶ φύγανα, ἔβαλε πῦρ εἰς αὐτὰ καὶ μετ' ὀλίγον ἡ φλόξ ἀνυψωθείσα ἐφάνη εἰς πολὺ μακρὸν διάστημα· διότι παρευθὺς ἄλλαι πυραὶ ἠνάφθησαν ἐπὶ τῶν βράχων, οἱ ὅποιοι ἦσαν ὀλόγυρα εἰς τὴν λίμνην. Τότε ὁ Γέμμησ καὶ ἡ μήτηρ του ἐγονάτισαν, καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν, διότι ἠδόκησε νὰ ἴδωσιν οἱ φίλοι των τὰ σημεῖα τῆς ἀμνηχανίας των.

Ὁ Γέσλερος καὶ ὁ δεσμώτης του, τοῦ ὁποίου τὸ θάρρος δὲν εἶχε διόλου καταβληθῆ ἀπὸ τὸ βῆρος τῶν ἀλύσαν του, πλέοντες ἐφθασαν εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης, ὅπῃθεν εἶδον ὅλοι οἱ ἐντὸς λέμβου τὰς φλόγας, αἱ ὁποῖαι ἔλαμπον εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων. Καὶ ὁ μὲν Γέσλερος δὲν ἀνησύχησε διόλου εἰς τὸ θέαμα τοῦτο, στοχαζόμενος ὅτι ἦσαν καλύβαι, τὰς ὁποίας ἔκαιον οἱ στρατιῶταί του· ἀλλ' ὁ Γουλιέλμος ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ἐλπίδας σωτηρίας ἐνθυμηθεὶς τὴν μεμεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβαίαν συνδρομήν.

Ἐν τούτοις ἐνώσω τὸ πλοιάριον ἐπροχώρει εἰς τὴν λίμνην, ἐσκοτινιάζε περισσότερο, ὁ οὐρανὸς ἐσκεπάζετο ἀπὸ μαῦρα σύννεφα, ὁ κεραυνὸς ἐβρόντα μακρόθεν, ὀρμητικὸς ἀνεμὸς ἤρχισε νὰ φυσᾷ, καὶ τὰ κύματα ἐτῆκάνοντο μὲ τρομερὸν θόρυβον. Ὁ κυβερνήτης, ὅστις ἐκράτει τὸ πηδάλιον (τιμώνιον) εἶπεν εἰς τὸν Γέσλερον, ὅτι φοβερὰ τρικυμία ἐπρομηνύετο, καὶ ὅτι ἔχασε τὸν δρόμον του ἐν τῇ μέσῳ τοῦ σκότους, καὶ ἐφοβείτο μήπως ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν ἴδῃ τὴν λέμβον κατασυντριβομένην εἰς κανένα βράχον. Ὁ Γέσλερος ἐτρόμαξεν ἀκούσας τοῦτο, διότι ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἐκλείπει πάντοτε τὸ θάρρος ἐν καιρῷ κινδύνων, καὶ παρεκίνει τὸν κυβερνήτην νὰ καταβάλλῃ περισσοτέρας προσπάθειας διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς κανένα ὄρμισκον, ὅπου νὰ παραμείνωσι μέχρις οὗ καταπαύσει ἡ τρικυμία· ἀλλὰ πᾶν ὅτι ἔκαμον οἱ ναῦται δὲν ὠφέλησε παντάπασι, καὶ ἡ λέμ-

βος κτυπωμένη καὶ ἀπὸ τὰ κύματα καὶ ἀπὸ τὴν καταγίδα, ἤρχισε νὰ περιστρέφεται, ὡς ἐάν ἐμελλε νὰ καταποντισθῇ· τότε ὁ κυβερνήτης ἀνεκράξεν, ὅτι μία μόνη ἐλπίς σωτηρίας τοὺς ἔμενε, καὶ αὕτη ἦτο νὰ ἐμπιστευθῶσι τὸ πηδάλιον εἰς τὸν Γουλιέλμον Τέλλον, τὸν ἐπιτηδειότερον ναύτην ὅλης τῆς Ἑλβετίας. Ὁ Γέσλερος ἐπρόσταξε παρευθὺς νὰ κόψωσι τὰς ἀλύτους τοῦ δεσμώτου, ὅστις πιάσας τὸ πηδάλιον ἤρχισε νὰ διευθύνῃ τὴν λέμβον ἀσφαλῶς ἐν τῇ μέσῳ τῶν βράχων. Χωρὶς δὲ ν' ἀποκρίνεται διόλου οὔτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὸν περιεκύκλωνον, οὔτε εἰς τὰς τοῦ ἰδίου Γεσλέρου, διέυθυσε τὸ πλοιάριον πρὸς τὴν τοπαρχίαν Οὐνδερβάλδην, ὅπου ἦτο βέβαιος ὅτι ἤθελεν εὐρεῖ φίλους. Βοηθούμενος ὁ Γουλιέλμος ἀπὸ τὸ σκότος, ἔλαβεν ἐπιτηδείως ἐν βέλος καὶ ἐν τόξον, καὶ ἔκρυψεν αὐτὰ μετὰ πολλῆς προσοχῆς· ἔπειτα ὅτε τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας τὸν ὠδήγησε ποῦ ἤθελεν ἀράξει, τότε τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γέσλερος ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς, ὅτι ἐσώθη ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὁ ἀτρόμητος ἐκεῖνος ναύτης ἐπήδησε παρευθὺς εἰς ἕνα πλοσίον βράχον, ἐσπρωξέ τὴν λέμβον μὲ τὸν πόδα του, καὶ τεντώσας τὸ βέλος εἰς τὸ τόξον τὸ ἐξετόξευτε κατὰ τοῦ τυράννου, καὶ τοῦ διεπέρασε τὸ στήθος, καὶ οὕτως ἔμεινε νεκρὸς εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἐκπεπληγμένων φυλάκων του.

Ὁ δὲ Γουλιέλμος πηδῶν ἐλαφρῶς ἀπὸ βράχου εἰς βράχον ἐγενεῖν ἀφαντος ἐμπροσθεν ἐκείνων, πρὶν συνέλθωσιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως· μετ' ὀλίγον συναπαντήσας τοὺς φίλους του ἔμαθε παρ' αὐτῶν, ὅτι αἱ τρεῖς τοπαρχίαι Οὐρία, Ἑλβετία καὶ Οὐνδερβάχη ἐπανεστάτησαν, ὅτι κατέσφαξαν τοὺς Αὐστριακοὺς, ὅτι ἡ πρωτεύουσα Ἀλτόρφη εὐρίσκειτο εἰς χεῖρας των, καὶ ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην ὀλόκληρος ἡ χώρα Ἑλβετία ἠλευθερώθη ἀπὸ τὰς καταθλίψεις τῶν δυναστῶν τῆς.

Ὁ λαὸς ἐκήρυξε τὸν Μέλκταλον, τὸν Φούρσταν, τὸν Στωφάχερον καὶ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον ἐλευθερωτὰς τοῦ τόπου, ὅστις ἔκτοτε δὲν ἔπαυσε νὰ ἦναι ἐλεύθερος. Μετ' ὀλίγον αἱ τοπαρχίαι Λουκέρνη, Ζυρίχη καὶ Βέρνη, καὶ ἄλλαι ἀκόμη ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τοῦτο, καὶ ἐνῶ εἰς διάστημα διακοσίων ἐτῶν οἱ αὐτοκρά-

ταρες τῆς Γερμανίας δὲν παύουσι καταγιγόμενοι εἰς τὸ νὰ ὑποτάξωσιν ἐκ νέου τὸ πτωχὸν μὲν, ἀλλὰ φιλελεύθερον τοῦτο ἔθνος, δὲν κατώρθωσαν ὅμως τίποτε, διότι πᾶσα προσπάθειά των ἐμνηδενίζετο ἀπὸ τὸ θάρβος τῶν γενναίων τούτων ὄρειων, οἱ ὅποιοι πάντοτε ἐπρωτίμησαν τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν δουλείαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΕΡΚΙΔΟΣ.

ΠΕΡΙΚΛΕΣ. Μῆτερ, ἔχομεν εἰσέτι μίαν ὥραν καὶ ἐπέκεινα ἕως νὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ· καὶ ἐνθυμήσου ὅτι ὑπεσχέθης νὰ μὲ ὁμιλήσῃς περὶ τῆς κερκίδος.

ΜΗΤΗΡ. Καλῶς, υἱέ μου· ὁ σκοπός μου εἶναι πάντοτε νὰ φυλάττω τὰς ὑποσχέσεις μου· ἔλα κάθισε πλησίον τῆς τραπέζης, καὶ παρατήρησε ταύτην τὴν εἰκόνα.

Π. ὦ! μῆτερ, ἐνθυμοῦμαι ποία εἶναι ἡ κερκίς· ἰδοὺ (Α) αὕτη ἡ ὀλίγον τι ἀνωθεν τῆς ὠλένης (Β).

Μ. Ὁρθῶς λέγεις, Πέρικλης. Βλέπεις τὸ ἐν ἄκρον (Γ) αὐτῆς εἶναι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς χειρός, ὅπου εἶναι ὁ ἀντίχειρ, καὶ τὸ ἄλλο ἄκρον (Δ) ἐγγίζει σχεδὸν τὴν κάτω ἄκρον (Ε) τοῦ βραχίονος.

Π. Ἡ κερκίς δὲν ἐμβαίνει εἰς τὸν βραχίονα, μῆτερ, καθὼς τὰ ἀγκυλωτὰ ἄκρα τῆς ὠλένης.

Μ. Ὅχι, υἱέ μου, ὑπάρχει εἰς μικρὸς στρογγύλος κόνδυλος (Ζ) εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βραχίονος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἄκρον τῆς κερκίδος κινεῖται. Τὸ ἄκρον τοῦτο τῆς κερκίδος ἐφαρμόζεται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κονδύλου οὕτως, ὥστε παρομοιάζει ὀλίγον μὲ ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς κλειδώσεως, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται ἐνάρθρωσις.

Ἡ κερκίς κινεῖται κατὰ δύο τρόπους ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κονδύλου· πρὸς τὰ ἄνω μὲν καὶ πρὸς τὰ κάτω, ὅταν ἡ κλειδω-

σις τοῦ ἀγκῶνος κινῆται, καὶ ἡ χεὶρ κινεῖται ἄνω καὶ κάτω· περιστρέφεται δὲ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κονδύλου, ὅταν ἡ χεὶρ περιστρέφεται εἰς τὸν καρπόν.

Π. Πόσας περιέργους κινήσεις ἔχουσι, μῆτερ, τὰ διάφορα ὅστα!

Μ. Ναί, υἱέ μου. Νομίζεις ὅτι ἐδύνασο νὰ κόψῃς ξυλάματινα, νὰ δώσῃς εἰς αὐτὰ σχῆμα, καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόσῃς πρὸς ἀλληλα, ὥστε νὰ τὰ κάμῃς νὰ κινῶνται κατὰ τόσους διαφόρους καὶ περιέργους τρόπους, καθ' ὅσους κινοῦνται καὶ τὰ ὅστα τῆς χειρός;

Π. Ὅχι, μῆτερ, δὲν ἔχω ἱκανὴν ἐπίνοιαν καὶ ἐπιδεξιότητα.

Μ. Ἐνῶ λοιπόν, υἱέ μου, προχωροῦμεν εἰς τὰς ἐξηγήσεις μας, θέλεις βλέπει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν θαυμαστὴν βουλὴν, ἐπίνοιαν, καὶ ἐπιδεξιότητα τοῦ θεοῦ, καθὼς προσέτι καὶ τὴν ἀγαθότητά του εἰς τὴν δημιουργίαν τοιοῦτου περιέργου καὶ προσφόρου ὄργάνου, ὡς τοῦ βραχίονος καὶ τῆς χειρός.

Π. Τὸ ἄκρον (Δ) τῆς κερκίδος, μῆτερ, πλησίον τοῦ βραχίονος ὁμοιάζει μὲ κομβίον.

Μ. Ναί, υἱέ μου, καὶ βλέπεις ὅτι ἡ περιφέρειά του ἐγγίζει μόλις εἰς τὴν ἄνω πλευρὰν τῆς ὠλένης.

Π. Εἶναι προσκολλημένη εἰς αὐτήν, μῆτερ;

Μ. Ὅχι, υἱέ μου, ἂν ἦτο, δὲν ἐδύνασο νὰ περιστρέψῃ τὴν χειρά σου εἰς τὸν καρπόν.

Π. Διὰ τί ὄχι μῆτερ; δὲν ἐννοῶ τοῦτο.

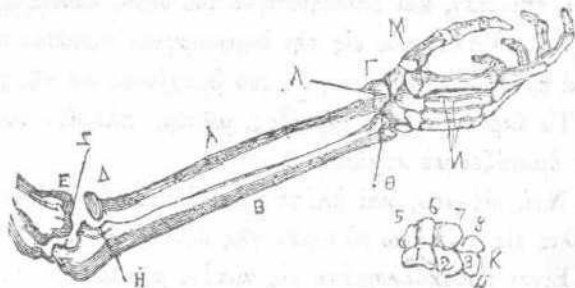
Μ. Ἐν ἄκρον (Γ) τῆς κερκίδος εἶναι συνδεδεμένον μὲ μικρά τινα ὅστα, τὰ ὅποια κεῖνται εἰς τὸ βάθος ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς χειρός, ὅπου εἶναι ὁ ἀντίχειρ· καὶ μὲ αὐτὰ τὰ μικρά ὅστα ἡ χεὶρ εἶναι συνδεδεμένη, στηριζομένη καὶ κινουμένη ἐπ' αὐτῶν.

Ὅταν κρατῆς τὸν βραχίονά σου ἐντελῶς ἀτρεμῆ, ὥστε

να μὴ κινῆται μήτε κατὰ τὸν ὄμων μήτε κατὰ τὸν ἀγκῶνα
καὶ στρέφῃς τὴν χεῖρά σου πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἔπειτα πάλιν
πρὸς τὰ ὀπίσω, τὰ μικρὰ ὀστέα εἰς τὸ βάθος τῆς χειρὸς
ναγκασίως ἀναστρέφονται καὶ αὐτά.

Αὐτὰ τὰ μικρὰ ὀστέα εἶναι συνδεδεμένα μετὰ τὴν κερκίδα
ὥστε καὶ αὐτὰ πρέπει παρομοίως νὰ περιστρέφονται.

Τοῦτο δὲν ἐδύνατο νὰ γείνη, ἂν ἡ κονδυλώδης αὐτῆς
φαλὴ (Δ), τὴν ὁποίαν εἶπες ὅτι ὁμοιάζει μετὰ κομβίον, ἢ
σφιγκτὰ προσκολλημένη εἰς τὴν ὠλένην, ἐπειδὴ τότε ἡ
κερκίς ἤθελε κινεῖσθαι μόνον ἄνω καὶ κάτω, καὶ μόνον ὅταν
ἡ ὠλένη κινῆται, διότι προσκολλημένη μετὰ αὐτὴν σφιγκτὰ
ἡ κερκίς θέλει κινεῖσθαι ἀπαράλλακτα καθὼς καὶ ἡ ὠλένη.
Καταλαμβάνει ε ;

Π. Με φαίνεται, ὅτι τὸ καταλαμβάνω, μήτερ, ἀλλὰ
θυμῶ νὰ πρκατηρήσω ὀλίγον τι ἀκόμη τὴν εἰκόνα.

Μ. Παρατήρησέ τὴν ὅσον ἀγαπᾷς, Περικλῆς.

Π. Με φαίνεται, μήτερ, ὅτι ὅταν ἡ κερκίς περιστρέφῃ
καθ' ὃν καιρὸν περιστρέφεται καὶ ἡ χεῖρ εἰς τὸν καρπὸν
περιφέρεια τοῦ κομβοειδοῦς κονδύλου (Δ) πρέπει νὰ περιστρέφεται
ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς ὠλένης.

Μ. Ὅρθως λέγεις, υἱέ μου, οὕτω περιστρέφεται καὶ ὅταν
χειρὸς μικρὸν κοίλωμα (Η) ἐσκαμμένον εἰς τὴν ἄνω ἐπιπέδον

τῆς ἄκρας τῆς ὠλένης, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ περιφέρεια τοῦ
κονδύλου προσαρμόζεται καὶ περιστρέφεται ὡσάκις εἶνε χρεῖα.

Ἐκ ταύτης τῆς περιστροφῆς τῆς κερκίδος δύνασαι νὰ πε-
ριστρέφῃς τὴν χεῖρά σου εἰς τὸν καρπὸν, καὶ οὕτω νὰ κρατῆς
τὴν παλάμην καὶ τὸ ὀπίσθεν τῆς παλάμης πρὸς τὰ ἄνω, ἢ
πρὸς τὰ κάτω κατ' ἀρέσκειν.

Π. Τὸ ἄκρον τῆς κερκίδος εἰς τὸν καρπὸν (Γ) εἶναι προ-
σκολλημένον εἰς τὴν ὠλένην, μήτερ;

Μ. Ὅχι, υἱέ μου, ἐπειδὴ τότε ἡ κερκίς δὲν ἐδύνατο νὰ
περιστρέφεται, ἀλλὰ μόνον νὰ κινῆται καθὼς ἡ ὠλένη.

Ἄλλ' εἰς τὸν καρπὸν ἡ ὠλένη εἶναι, ἥτις ἔχει τὴν κον-
δυλώδη κεφαλὴν (Θ) καὶ τὸ κοίλωμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαρ-
μόζεται, εἶναι ἐσκαμμένον εἰς τὴν κερκίδα, ὥστε ἐνῶ ἡ κερ-
κίς περιστρέφεται, αὐτὸ τὸ κοίλωμα περιστρέφεται ἐπὶ τῆς
κονδυλώδους κεφαλῆς τῆς ὠλένης.

Καὶ ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε πάντα ταῦτα τόσον ἀκριβῶς καὶ
περιέργως, ὥστε δύνασαι νὰ λυγίξῃς τὸν βραχίονά σου εἰς
τὸν ἀγκῶνα, καὶ νὰ στρέφῃς ἐνταυτῶ τὴν χεῖρά σου ὡσάκις
θέλῃς.

Βάλε τοὺς δύο λιγανούς δακτύλους σου κατὰ πλευρὰν
ἐγγὺς ἀλλήλων, καὶ κράτει αὐτοὺς σφιγκτὰ εἰς τὴν κάτω
κλείδασιν, ἐνῶ στρέφῃς τὸν λιγανὸν δάκτυλον τῆς δεξιᾶς
χειρὸς ἐπάνωθεν τοῦ λιγανοῦ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ πάλιν ὀπίσω.

(Ὁ Περικλῆς κάμνει τοιοῦτοτρόπως.)

Καλῶς τοῦτο παρομοιάζει κατὰ τι μετὰ τὴν περιστροφὴν
τῆς κερκίδος ἐπάνωθεν τῆς ὠλένης, ὅταν ἀναστρέφῃς τὴν
χεῖρά σου ἄνω ἢ κάτω. Καὶ βλέπεις, διατί εἰς τὸν ἀγκῶνα
ὁ δάκτυλος τῆς κερκίδος περιστρέφεται ἐντὸς τοῦ κοιλώμα-
τος (Η) τῆς ὠλένης, καὶ διατί εἰς τὸν καρπὸν τὸ κοίλωμα
τῆς κερκίδος περιστρέφεται ἐπὶ τοῦ κονδύλου (Θ) τῆς ὠλένης.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἄκρα τῆς κερκίδος εἰς τὸν καρπὸν ἔχει περισσοτέραν κίνησιν παρὰ τὴν ἄλλην τῆς ἄκραν εἰς τὸν ἀγκῶνα· ἐκείνη ἔχει πλατυτέραν διεύθυνσιν, καὶ ἡ χεὶρ δύναται νὰ ἀναστρέφῃται ἔτι περισσότερον καὶ εὐκολώτερον.

Π. Περίεργον, περίεργον πρᾶγμα! Καὶ ὅλα, μήτηρ, τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος εἶναι τόσον περίεργα;

Μ. Ναί, υἱέ μου, καὶ πολλὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν εἶναι πολὺ περίεργότερα.

Π. Φρονῶ ὅτι ἤθελε χρειασθῆ πολὺς καιρὸς, διὰ νὰ ἐνοήσῃ τις ὅλα αὐτά.

Μ. Ἦθελε χρειασθῆ βέβαια, Πέρικλες· περὶ αὐτῶν πολλὰ βιβλία ἐγράφησαν ἀπὸ ἀνδρας νουνεχεστάτους τε καὶ πολυμαθεῖς· καὶ ὅμως δὲν ἔχομεν ἐντελῆ γινῶσιν αὐτῶν· πιθανὸν δὲ νὰ ἀνκαλυφθῶσιν ἔτι πολλὰ περίεργα καὶ θαυμάσια πράγματα· καὶ τότε θέλομεν ἔχει περισσοτέρους λόγους νὰ θαυμάζωμεν καὶ νὰ εὐχαριστῶμεν τὴν μεγάλην σοφίαν, δύναμιν, καὶ ἐπιδεξιότητα, καὶ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, τὰς ἐμφαινόμενας εἰς τὰ σώματα, τὰ ὁποῖα ἐπέλασε διὰ νὰ κατοικῶσιν εἰς αὐτὰ αἱ ψυχαὶ μας, καὶ νὰ τὰ μεταχειριζώμεθα κατὰ τόσους διαφοροὺς τρόπους ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας ἡμῶν καὶ τῶν συναδελφῶν μας. Ἀλλὰ παρήλθεν ἡ ὥρα, Πέρικλες, καὶ πρέπει νὰ ὑπάγῃς νὰ κοιμηθῆς, ἀφοῦ ὅμως κάμῃς τὴν προσευχὴν σου. Εἰς τὸ κατόπιν μάθημα θέλω σοὶ λαλήσει περὶ τῆς κλειδώσεως τοῦ ἀγκῶνος.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

Περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δάφνης.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἀφοῦ ὁ Ἀπόλλων ὑπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἔγεινε ποιμὴν,

ὡς εἶδετε, μικροὶ μου φίλοι, οἱ πρότερον ἀγροῖκαι καὶ τραχεῖς ποιμένες τοῦ τόπου ἐκείνου μετεβλήθησαν τότε, ὥστε δὲν ἐγνωρίζοντο πλέον· οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἔγειναν μουσικοί, ὡς ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν ὁ θεὸς διεσκέδαζε συναθροίζων τοὺς νέους ποιμένας, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ του ἢ τῆς λύρας του ἐχώρευον εἰς τὴν χλόην.

Ἐξ ὅλων τῶν νυμφῶν τοῦ ὄρους Ὀτσης, ὅπου ὁ Ἀπόλλων ἐῴσπε τὸ ποιμνιὸν του, ἡ ὠραιότερα καὶ ἐρασιμιωτέρα ἦτο ἡ Δάφνη, θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ, τοῦ ὁποῖου τὰ ὕδατα ἐγονιμοποιούνας εὐφόρους πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας. Ὁ Ἀπόλλων τὴν ἀπῆντησε πλάκεις εἰς τὰ λιθάδια, βόσκουσαν ἐν ὠραιότατον ποιμνιον καὶ κατάλευκον ὡς τὴν χιόνα. Καὶ ἤθελε μὲν ὁ Ἀπόλλων νὰ λαλήσῃ πρὸς αὐτὴν, ἐνῶ τὰ πρόβατά της ἐπορεύοντο ἡσύχως ὑπὸ τὴν ὄδημιν τῶν πιστῶν σκύλων της, ἀλλ' ἡ Δάφνη ἤξευρεν, ὅτι μία νέα καλῶς ἀναθετραμμένη δὲν πρέπει νὰ συνομιλῇ μὲ νέον, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει. Καὶ ἐπομένως νομίζω, ὅτι ἦτο νύμφη τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, ἡ ὁποία τῆς εἶχεν ἀπηγορευμένον νὰ ὑπανδρευθῆ. Ὅθεν καὶ πολὺν καιρὸν ἀπέφευγε τὴν συνάντησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ καθὼς ἤκουε μακρόθεν τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ του, ἐκρούπτετο ἐντὸς τῶν κάμνων, ὅπου ἦτο βεβαία, ὅτι ὁ ποιμὴν ἐκείνος δὲν ἤθελε τὴν εὔρει.

Ἐν τούτοις μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ θεὸς ἀπαντήσας αὐτὴν εἰς ἐν τόπον ἤρχισε νὰ λαλῇ εἰς τὴν Δάφνην μὲ τόσον ταπεινὰς παραλήσεις, ὥσε αὐτὴ συγκατένευσε νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἀλλ' εὐθὺς ἐνθυμηθεῖσα, ὅτι τῆς ἦτο ἀπηγορευμένον, μετενόησε καὶ ἔτρεξε νὰ κρυφθῆ.

Ταύτην ὅμως τὴν φορὰν ὁ θεὸς ἀπεφάσισε νὰ τὴν παρακολουθῆσῃ, καὶ ἐνῶ ἡ Δάφνη ἔτρεχε ταχέως ὡς αἱ ἔλαφοί, τὰς ὁποίας κρύπτουεν ἐνίοτε μὲ τὰ βέλη της εἰς τὰ κυνήγια μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπλησίαζεν ὅμως νὰ συλληφθῆ· ὅθεν ἐξήπλωσε τὰς χεῖράς της πρὸς τὸν ποταμὸν Πηνειὸν, καὶ μὲ φωνὴν θρηνώδη εἶπε ταῦτα· «Ὡς ἄτερ μου, δὲν θὰ ἔλθῃς εἰς βοήθειαν τῆς θυγατρὸς σου;»

Μόλις ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους, καὶ παρευθὺς ἠσθάνθη, ὅτι μὲν πόδες της ἐκόλλησαν εἰς τὴν γῆν, αἱ δὲ χεῖρές της, τὰς ὁ-

ποιάς εἶχεν ὑψωμένας δὲν ἐλύγιζον τὰ δάκτυλά της μετέθησαν εἰς εὐκάμπτους κλάδους με φύλλα ὠραία καὶ καταπράσινον ὄλον της δὲ τὸ σῶμα ἐσκεπάσθη με φλοιὸν ἐλαφρόν, καὶ οὐκ ἔδειξε Δάφνη μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον δένδρον δάφνην.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ Ἀπόλλων ἐλυπήθη παρὰ πολὺ, καὶ κόψας ὀλίγα φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀειθαλὲς ἐκεῖνο δένδρον ἐπλεξε στέφανον καὶ τὸν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἐκτοτε ἡ δάφνη ἦτο ἀφιερωμένη αὐτόν, καὶ ὁ θεὸς ἐπρόσταξεν, ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς τοιοῦτον στέφανον θέλουσι φορεῖ οἱ μεγάλοι ποιηταὶ καὶ οἱ περίφημοι πολεμισταὶ.

Ὁ ἐξόριστος θεὸς δὲν ἐστάθη διόλου εὐτυχῆς εἰς τὰς φιλικὰς ἐνώσας διέμενειν εἰς τὴν γῆν ὁ κυνηγὸς Κυπάρισσος, τὸν ὁποῖον προτίμα παρὰ πάντα ἄλλον σύντροφον, φονεύσας ποτὲ ἐξ ἀπειρίας μικρὰν τινα καὶ ὠραίαν ἔλαφον, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε, τόσον πικρὰ ἐλυπήθη, ὥστε παρεκάλεσε τοὺς θεοὺς νὰ τοῦ σηκώσωσι τὴν ζῆλον ὁ δὲ Ἀπόλλων βλέπων αὐτὸν κατατιχόμενον ἐκ τῆς θλίψεως, μετέβαλεν τὸ εἰς δένδρον κυπάρισσον, τὸ ὁποῖον ἐκτοτε ἐθεωροῦν ὡς δένδρον πένθους. Διὰ τοῦτο φυτεύουσι τὸ πένθιμον τοῦτο δένδρον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς τάφους, ὅπου ἡ παρουσία του εἶναι ἡμιον θλίψεως καὶ μιλαγχολίας.

Νέος τις ποιμὴν, Ἰάκινθος ὀνομαζόμενος, τοῦ ὁποῖου ἡ φιλία φαίνετο, ὅτι ἐμελλε νὰ παρηγορήσῃ τὸν Ἀπόλλωνα διὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυπάρισσου, δὲν ἔλαβε καλλιτέραν τύχην ἀπὸ τὸν ἀπὸ τοῦτον κυνηγόν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐνῶ ὁ ἐξόριστος θεὸς ληπτοὶ τὰ κακὰ τῆς ἐξορίας διεσκεδάζε με τὸν Ἰάκινθον παίζων τὸν δὲν ὁ ὁποῖος συνίστατο εἰς τὸ νὰ βίπτῃ τις μικρὰν μετ' ἐπιδειξάμενος βαρέα κομμάτια μολύβδου ἢ μεγάλους λίθους φακοειδεῖς, ὁ Ἀπόλλων, λέγων, ἐκτύπησε με τὸν δίσκον χωρὶς νὰ βέλῃ τὸν ὠραῖον νεανίαν εἰς τὸ μέτωπον, ὅστις μετ' ὀλίγον κατέβη εἰς τὸν ἄδην. Ἐκείνη ἡμέρα ὁ θεὸς ὀργνεί φωνάζων αὐτὸν μετὰ τὰ φιλικώτερα ὀνόματα, καὶ τὴν σφογγίζει μετὰ τὴν τρέμουσαν χεῖρά του τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ῥέει ἐκ τῆς πληγῆς ἀφρόνως, τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ τὸν νεόν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὁ δυστυχῆς Ἰάκινθος ἐξέπνευσεν ἐνώπιόν του.

Ὁ Ἀπόλλων ἀπαρηγόρητος διὰ τὸ δυστύχημα, τοῦ ὁποῖου αὐτὸς ἦτο ἄτιμος ἀκουσίως, ἠθέλησεν ὥστε ἡ ἐνθύμησις τοῦ φίλου του νὰ ἴναι αἰώνια καθὼς καὶ ἡ θλίψις του, καὶ ὠνόμασε Ἰάκινθον ἐν ὠραῖον ἀνήθης, τὸ ὁποῖον ἐφύτρωσεν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἀτυχοῦς νέου. Δὲν πρέπει, ὦ φίλοι παῖδες, νὰ σᾶς παραλείψω καὶ τὸ τελευταῖον δυστύχημα τοῦ θεοῦ τούτου, ὁ ὁποῖος φεύγων τὴν ὀργὴν τῶν συγγενῶν τοῦ Ἰάκινθου, κατήντησεν εἰς τὴν Τρωάδα κατὰ τὸν ἴδιον καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Ποσειδῶν ἦτο ἐκεῖ ἐξηρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ θαλάσσιον κράτος του. Αὐτοῦ συναντηθέντες οἱ δύο θεοὶ ἀπαράσισαν νὰ γίνωσι κτίσται καὶ νὰ κτίσωσι τὰ τεῖχη τῆς Τρωάδος νομίζω ὅτι ἐνθυμείσθε τι ἔπαθεν ὁ βασιλεὺς Λαομέδων ὅστις, ἀπὸ ἐτελείωσεν ἡ ἐργασία δὲν τοὺς ἔδωκε τὴν ὑποσχεθείσαν ἀμοιβὴν καὶ ἂν διέφυγε τῆς μνήμης σας, εἶναι εὐκολον νὰ τὸ ἀνακαλέσητε, εἰς ἀναγκαστικὴν τὴν μυθολογίαν τοῦ Ποσειδῶνος.

Κατὰ τὸν καιρὸν τούτον, μικροὶ μου φίλοι, οἱ θεοὶ οἱ ὁποῖοι ἐμελαγχόλησαν ἀφ' ὅτου ἐξωρίσθη ὁ Ἀπόλλων, παρεκάλεσαν τὸν Δία νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὅπου ἡ ἀπουσία του ἦτο μεγάλως ἐπαισθητὴ ὁ Ζεὺς ὅστις ἐπέβη ὡσαύτως τὸν υἱόν του, εἰσήκουσε τὰς παρακλήσεις των, καὶ αὐτὸς ὁ ἀξίεραστος ἐκεῖνος θεὸς ἐπανῆλθε μετὰ τῶν ἀθανάτων θεῶν. Ὁ Ἀσκληπιὸς κατετάχθη ἐπιστῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν θεῶν, καὶ εἰς τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον τοῦ ἀνήγειραν οἱ κάτοικοι τῆς Κῶ, νήσου πλησίον εἰς τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἶχον συνῆθειαν οἱ ἰατρούμενοι νὰ γράψωσιν ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους τὰ ἰατρικά, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐθεραπεύοντο ἢ ἀνεκοιμίζοντο ἀπὸ τῆς ἀσθενείας των ὅθεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τοῦτο ἦτο τὸ μόνον σχολεῖον τῆς ἰατρικῆς διὰ τοὺς Ἕλληνας ἰατροὺς, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ μεγάλου Ἱπποκράτους, ὅπου ἤρχοντο διὰ νὰ διδαχθῶσι τὴν πολυτίμητον ταύτην τέχνην εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΩΝ.

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὦ φίλοι παῖδες, ὅτι ἀναμένετε νὰ μά-

θητε, ὡς σὰς ὑπεσχέθη, τί πρᾶγμα εἶναι ὁ μαργαρίτης, μὲ τὸν ὅποιον στολιζόνται αἱ ἀγαπηταὶ σὰς μικραὶ ἀδελφαί· ἀλλὰ καὶ αὐταί, νομίζω, εὐρίσκονται εἰς περισσοτέραν ἀπὸ σὰς ἀνησυχίαν διὰ τὰ τὸ μάθωσι, διότι αὐταὶ ἔχουσι καὶ περισσότερον συμφέρον νὰ τὸ γνωρίζωσι.

Ἀκούσατε λοιπόν, μικροὶ μου φίλοι, καὶ σεῖς εὐμορφα κωμῶνται. Οἱ μαργαρίται εἶναι τῆς ἰδίας φύσεως μὲ τὸ μάργαρον ἢ σιδέφι, περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ἐλάλησα εἰς τὸ προηγουμένον φυλλάδιον. Εἰς πολλὰ εἶδη ἐξ αὐτῶν τῶν ὀστράκων τυχαίνει νὰ ᾖναι κλεισμένοι καὶ κανὲν σκωλήκιον· αὐτὸ τὸ σκωλήκιον δαγκάνει τὸ ζῶον καὶ σχηματίζει εἰς τὸ δέρμα του ἓν στρογγύλον ἐξόγκωμα, ὡς σχηματίζεται τὸ σπυρίον εἰς τὸ δέρμα μας. Τότε ὀλόγυρα εἰς τὸ ἐξόγκωμα ἐκεῖνο συναθροίζεται ἢ ἐπὶ τοῦ ὀστράκου μαργαρώδης ὕλη, τὸ περιερίθει, καὶ ὑπάρχει ἐντὸς αὐτῆς ὡς πυρὴν (κουκκοῦτσι), καὶ μὲ τὸν καιρὸν σκληρύνεται, καὶ γίνεται ὁ στερεὸς καὶ λαμπρὸς μαργαρίτης, τὸν ὅποιον βλέπετε καθ' ἡμέραν εἰς διάφορα κοσμήματα γυναικεῖα. Μὲ ἄλλας λέξεις ὁ μαργαρίτης γίνεται ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τοῦ ὀστράκου, ἢ ὁποία ἀσθένεια ἔμπορεῖ νὰ σχηματισθῇ καὶ ἀπὸ τὸν ἐρεθισμὸν καμμιᾶς ἐξοχῆς τοῦ ὀστράκου ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ζώου.

Ὁ μαργαρίτης σχηματίζεται καὶ εἰς τὰς πίννας, τὰς ὁποίας τρώγομεν τὴν μεγάλην τεσσαρακοστήν, καὶ θὰ ἔτυχε, ἴσως, αἱ μητέρες σὰς νὰ εὗρον τοιοῦτους· οἱ εὐρισκόμενοι ὁμῶς εἰς τὰς πίννας εἶναι θαμποί.

Τὰ μαργαριτοφόρα ὀστρακα ἢ τοὶ ὀστρεῖδια εἶναι ἀφθονα εἰς τὰ παράλια τῆς νήσου Κεϋλάνης, ἢ ὁποία κεῖται εἰς τὰς Ἰνδικὰς θαλάσσας, καὶ πλησίον εἰς τὴν νήσον Βαρεινήν τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Ἀλιεύονται κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον, Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Ἐκαστος βου-

τηκτῆς κρατῶν σχοινίον καὶ σάκκον διὰ νὰ θέτῃ τὰ ὀστρεῖδια, καταβαίνει εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ ἓνα λίθον, ὁ ὁποῖος τοῦ χρησιμεύει ὡς ἔρμα (σαβοῦρα) καὶ εἶναι δεμένος μὲ σχοινίον· τοῦτο τὸ σχοινίον καθὼς καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁ βουτηκτῆς ὅταν βουτᾶ εἰς τὴν θάλασσαν, κρατοῦσιν οἱ σύντροφοὶ του ἐντὸς τῆς λέμβου. Ὁ βουτηκτῆς μένει δύο ἢ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς τὸν πάτον τῆς θαλάσσης καὶ συναθροίζει ὀγλύγυρα ὅσα ὀστρεῖδια εὐρίσκει πρόχειρα, καὶ ἀφοῦ θέσῃ αὐτὰ εἰς τὸ σακκίον, σείει τὸ σχοινίον καὶ οἱ σύντροφοὶ του τὸν ἀνασύρουσιν ἐπάνω. Τότε τὰ μὲν μικρὰ ὀστρεῖδια ὅσα δὲν ἔχουσι μαργαρίτας ρίπτουσι πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν, τὰ δὲ λοιπὰ συναθροίζουσι εἰς σωρούς, ἅτινα ταχέως ἀποθνήσκουσι, καὶ μετὰ τοῦτο συναθροίζουσι τοὺς μαργαρίτας. Βλέπετε λοιπόν, φίλτατοί μου, ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλος ἡ ἐργασία τῶν ἀλιέων ἐκεῖνων, καὶ πόλλαις ὅταν ἐξέρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης τρέχει αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην καὶ τὰ αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶναι μικρὸν, ἐὰν συλλογισθῇ τις, ὅτι οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἀλιεῖς τῶν μαργαριτῶν διὰ νὰ κερδήσωσιν ὀλίγον ἄρτον διὰ τὰ παιδία τῶν κατασπαράσσονται συχνάκις ἀπὸ θαλάσσια θηρία.

Κατασκευάζουσι δὲ καὶ ψευδεῖς μαργαρίτας μὲ τὰ λέπια ἑνὸς μικροῦ ὄψαριου, λευκίσκου καλουμένου· τὰ λέπια ταῦτα διαλύουσι χημικῶς καὶ κατασκευάζουσι μίαν ζύμην ἀπὸ μάργαρον, ἐκ τῆς ὁποίας σχηματίζουσι μαργαριτάρια διαφόρου μεγέθους.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΓΟΤΘΟΙΣ.

Τὰ παιδία ἐκ νεαρότητος ἡλικίας συνειθίζοντο εἰς πᾶσαν κακοχίαν δηλ. τὸ ψῆχος, τὸν κόπον, τὴν πείναν κλπ. Ἐδιδάσκοντο νὰ μεταχειρίζονται τὰ ὄπλα, νὰ κυνηγῶσιν ἄγρια ζῶα· νὰ κολυμβῶσιν εἰς τοὺς μεγάλους ποταμούς καὶ νὰ ἀγωνίζονται γυμνοὶ μὲ ὄπλα ἀμυντήρια, τοῦτέστι χρήσιμα πρὸς ὑπεράσπισίν των. Κατὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἡ δύναμις καὶ ἐμπειρία των κα-

θίστων αὐτοὺς ἱκανοὺς νὰ εἰσάγωνται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν καὶ νὰ κατατάσσωνται εἰς τὸν στρατόν.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ἰδιαιτέρα τις ὑποχρέωσις παρατηρεῖται· ἐλάμβανον δηλ. ἐν ξίφος, μίαν λόγχην καὶ μίαν ἀσπίδα, καὶ ἕκαστε πλέον ἐθεωροῦντο κύριοι ἑαυτῶν, καὶ ἔπρεπε νὰ προβλέπωσι περὶ τῆς συντηρήσεώς των κυνηγῶντες, καὶ νὰ πολεμῶσιν.

Ἡ ἀσπίς, ἣτις ἐπροσφέρετο εἰς αὐτοὺς ἦτο ἐντελῶς λευκὴ καὶ ὀμαλὴ, καὶ ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς νέους νὰ ζωγραφίζωσι κάσμημά τι ἢ σύμβολον ἐπ' αὐτῆς, ἕως οὗ οὗτοι ἔπραττον λαμπράν τινα καὶ ἀξιοσημείωτον πράξιν.

Ὁ πόθος τοῦ νὰ ζωγραφίζωσι τὰς ἀσπίδας των ἐπροξένει εἰς αὐτοὺς τόσῃν προθυμίαν καὶ ἀμιλλαν, ὥστε συχνὰ ἔπραττον ἔργα τεραστίας δυνάμεως, ἐφορμῶντες ἐν τῷ μίσῳ τῶν ἐχθρῶν των, καὶ φαινόμενοι φιλονεικοῦντες μὲ ὅποιονδήποτε ἔθελον συνκνητῆθαι, διὰ νὰ χορηγήσωσι τιμὴν, καὶ ὠφελίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἔθνος των, καὶ οὕτω νὰ ἀπολαύσωσι ἐνδοξὸν ἀνταμοιβὴν τῆς ἀνδρίας των, τὸ νὰ ἐπιτραπῆ δηλ. εἰς αὐτοὺς νὰ κοσμήσωσι τὰς ἀσπίδας των.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

Γ. Δ. Σ.

ΤΟ ΤΗΓΑΝΙΣΜΑ.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ τηγανίσματος ἀναφέρεται εἰς τὸν δωδέκατον αἰῶνα, ἀλλὰ περὶ τοῦ χρόνου ὡς καὶ περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρετοῦ τῆς ὠραίας αὐτῆς ἐφευρέσεως δὲν συμφωνοῦσι.

Εἰς τὰς μεγάλαις καὶ πολυανθρώποις πόλεις εἶναι ἀναγκαιότατα τὰ τηγανιτὰ εἰς τὰ μαγειρεῖα· διότι οἱ ἐργάται τὸ ἐσπέρας ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των εἰς τὰς κοιτίδας των, αἱ ὁποῖαι πολλάκις συμβαίνει νὰ ἦναι πολὺ μακρὰν, μένουσι λίαν εὐχαριστημένοι εὐρίσκοντες τροπὴν νόστιμον καὶ ἀρετὰ εὐθνήν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Γουλιέλμος Τίλλο (συνέχεια καὶ τέλος). — 2. Περὶ τῆς κεραιδῆς μετὰ ἐκτονογραφίας. — 3. Μυθολογία περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δάφνης (συνέχεια καὶ τέλος). — 4. Περὶ μαργαριτῶν. — 5. Ἀνατροπὴ τῶν παιδῶν παρὰ τοῖς Γούθουσι. — 6. Τὸ τηγάνισμα.